

1

„Doi sunt unul...

Numai unul. Da, bineînțeles ! Bineînțeles, este numai o sticlă.

Nu, nu este adevărat... Văd două sticle.

Dar poate că văd dublu, poate că mai este o șansă totuși să fie doar o sticlă...

Nu, nu pot fi chiar aşa de beată, nu pot să văd dublu. Trebuie să fie într-adevăr două sticle.

Da, în regulă, sunt două sticle. Dar de ce sunt două ? De ce două ?

O, Doamne, sunt leite ! Dimensiunea, forma, culoarea sunt exact aceleași, chiar și afurisita lor de dată de producție este aceeași. Da, sunt... Sunt sticle gemene !

Dar cum ? Cum se poate ca o sticlă să fie brusc două ? Cum se poate să se întâmpile asta ?

Și de ce ?

Nu-i corect...“

În una dintre cele mai mari case din oraș, așezată pe un deal cu vedere spre golf, de o lună încوace, se retrăia aceeași clipă seară de seară. Stând îngropată între pernele canapelei negre din colțul apropiat al livingului ei urias, Diana cu sticlele ei de vin gemene zăcea tolănită, încercând să înțeleagă cum de viață ei se dăduse dintr-o dată peste cap.

În seara astă, ca în fiecare noapte, lucrurile pe care și le reprimase în timpul zilei ieșiseră cumva la iveală din sufletul ei și o apăsau ca un munte de cărămizi. Se simțea amorțită, la fel ca în nopțile trecute; părul ei castaniu era zburlit, iar ochii verzi îi erau injectați. Ochii aceiai injectați se îndreptară de la cele două sticle de pe măsuța de cafea spre fotografie mamei ei de pe poliția semineului și iarăși înapoi.

Singura deosebire față de nopțile trecute era focul pe care-l aprinsese special ca să ardă două scrisori. Umbrele flăcărilor ce licăreau pe fața Dianei în această noapte caldă de mai jucau ca un evantai ce ațâta focul din interiorul ei.

Dădu peste cap ultima picătură de vin din paharul pe care-l avea în mână și-i dădu drumul pe podea. Înainte de a-și aduna puterile ca să se întindă după a doua sticlă, pentru o clipă își întoarse privirea la sticla pe care tocmai o terminase.

– Știi, îi vorbi ea sticlei, ești exact ca mine! Deși terminată, stai încă în picioare cu nerușinare. Fata zâmbi strâmb: Păi, suntem zeițe, nu? Ce ne poate doborî? Apoi privi spre a doua sticlă: În ceea ce te privește, hoață de mamă ce ești, mama zice că tu și cu mine suntem gemene. Dar pentru mine ești nimic; un nimic, dar o iluzie!

Diana se ridică dintre pernele canapelei și se aplecă spre măsuța de cafea; însă, în loc să se întindă după sticla, apucă scrisoarea mamei ei. Scrisoarea care, în câteva minute, făcuse dintr-o sticlă două.

Mama ei i-o dăduse acum o lună, în ziua dinaintea morții. Îi spusese Diana s-o deschidă după moartea ei:

– Astă-i ultima mea dorință, draga mea! Vreau să-mi promiți că o s-o îndeplinești.

Diana întrebă ce anume dorea mama ei să facă, dar aceasta nu-i răspunse. În schimb, o privi fix pe Diana cu ochii ei albaștri, adânci și așteptă răbdătoare ca fiica ei să-i promită.

Era ca și când ochii aceia n-ar fi cedat vreodată; aşa că, până la urmă, nemaifiind în stare să susțină privirea rugătoare a mamei ei, Diana își dădu cuvântul.

Auzind-o, ochii mamei își recăpătară vechea scânteiere, iar fața ei palidă prinse viață pentru o clipă. Își așeză mâna în palma Dianei și zise:

– Știam că pot să mă bazez pe tine, draga mea! Ai grija de ea, ai mare grija! Este unică!

Aplecându-se spre mama ei, Diana o întrebă:

– Ea? Cine este ea? Despre cine vorbești, mamă?

Dar întrebarea rămasese fără răspuns până a doua zi, când mama ei se duse.

Când Diana deschise scrisoarea și o citi, simți că-i fugă pământul de sub picioare. Lăsându-se să cadă ușor în genunchi, o recita iar și iar, simțind că rămâne fără vlagă.

De atunci, starea nu i se schimbă prea mult.

Înainte să arunce scrisoarea în foc, Diana o citi pentru ultima oară:

1 aprilie

Scumpa mea Diana,

Sper că ești bine, draga mea! Trebuie să-ți fie bine. Să nu crezi vreodată că m-ai pierdut. Știu că nu-i ușor. Dar te rog să încerci...

Nu uita, te rog, să-mi dai de știre din când în când ce faci. Scrie-mi ceva în jurnalul tău, vorbește cu fotografia mea, scrie-mi povești...

Anunță-mă, de îndată ce află, când s-a fixat data absolvirii tale. Și, te rog, nu renunță la plimbările tale de seară! Te duci la cursuri, da? Ai vreo veste în privința cererilor tale de loc de muncă? Și, mai ales, te rog zi-mi imediat că te reapuci de scris povești frumoase, aşa cum făceai. Cine știe, poate foarte

curând o să-mi dai vestea cea bună că ai hotărât, în sfârșit, să devii scriitoare. De fapt, ce te împiedică, draga mea, să-ți urmezi visul tău? Dar, ca întotdeauna, e alegerea ta. Nu-mi doresc decât să fii fericită.

Vreau să fii fericită, Diana, dar ce am să-ți spun în scrisoarea asta s-ar putea să-ți provoace disperare. Aș vrea să stii că nu asta este intenția mea. Dar mi-e teamă că nu voi avea altă ocazie. Iartă-mă!...

Chiar mi-aș dori să pot discuta cu tine față în față. Dar, după cum vezi din scrisul meu de mâna labărăt, nu mai am puterea să-ți spun prin viu grai toate aceste lucruri, nici să-ți dau toate detaliile. Singura mea speranță acum este că Dumnezeu mă va ajuta să închei această scrisoare.

Nu prea stiu cum să încep...

Și, chiar dacă aş ști, n-aș face-o. Deoarece ca să încep trebuie să mă întorc în urmă cu douăzeci și patru de ani, la ziua când aveai un an, ziua în care l-am văzut ultima oară pe tatăl tău.

Diana... Adevărul este că tatăl tău n-a murit, draga mea! Ci ne-a părăsit. Și ne-a părăsit luând-o cu el pe sora ta geamănă, Mary...

Ca să nu simți durerea pe care am simțit-o eu și să nu crești ca un copil abandonat de tatăl său, în toți anii ăstaia te-am lăsat să crezi că era mort. Am ridicat chiar și piatra aceea funerară la care, cât ai locuit la New York, te duceai în fiecare lună, crezând că este un tatălui tău. Dar, în orice caz, el era ca și mort pentru noi două.

Când ne-am mutat în San Francisco, a fost ca și cum am fi lăsat trecutul în urmă. N-am spus nimău de aici că tatăl tău trăiește și n-am pomenit nimic despre ea. Știam că tatăl tău, care ne-a separat de ea, nu ne va lăsa să-o mai vedem vreodată. Probabil i-a spus o poveste similară cu ce și-am zis eu.

Cred că te întrebă, pe bună dreptate, de ce îți spun asta acum. Să-ți explic...

Cam acum o lună și jumătate, tatăl tău a aflat de boala mea de la un prieten comun și probabil, vrând să scape de sentimentul de vină, i-a dat adresa mea lui Mary. Dar știu că nu i-a spus lui Mary despre tine sau despre boala mea.

De atunci, o dată pe săptămână am primit căte o scrisoare de la Mary – în total au fost patru. Dar nici una cu adresa expeditorului. Mi-a scris că abia așteaptă să vină să mă vadă, și astă în curând. Însă săptămâna trecută am primit acest bilet de la ea:

„Mamă, nu mai suport să stau fără tine. Dacă nu reușesc să te regăsesc, viața mea nu mai are rost. O, mamă... vreau să mă omor... Mary, 23 martie“

Din ce mi-am putut da seama din scrisori, sora ta părea așa plină de viață încât nu-mi vine să cred că ar fi putut scrie așa ceva. Și, din moment ce avea adresa mea, nu înțeleg de ce n-a venit la mine.

Ca și când biletul acela n-ar fi fost de ajuns, ieri m-a sunat tatăl tău. Sună prima dată după douăzeci și patru de ani. Cum i-am auzit vocea, mi-am dat seama că sună în legătură cu Mary. De fapt primele lui cuvinte au fost acestea: „Știi unde-i Mary?“ A continuat spunându-mi că Mary plecase de acasă cu două săptămâni în urmă și lăsase un bilet de rămas-bun – o să-l găsești atașat la această scrisoare; tatăl tău mi l-a trimis ieri prin fax. Mi-a zis că a căutat-o peste tot și i-a întrebat pe toți prietenii ei, dar n-aflat unde ar putea fi.

Oh, Diana, cu puținul timp care mi-a mai rămas nu mai am ce face acum. Mi-e aşa de teamă!... Ești singura mea speranță. Așa că nu am de ales decât să te rog să-ți găsești sora geamănă și să ai grăjă de ea.

Îmi pare tare rău că te îndurerez și că te împovărez cu o asemenea răspundere. Dar îmi pare și mai rău să mor lăsând în urma mea încă o fiică îndurerată, care și-a dorit toată viața să se fi întâlnit cu mama ei.

Știind cât de mult mă iubești, nu mă îndoiesc că vei face tot ce poți ca să-mi împlinești această ultimă dorință. Dar știu că nu va fi ușor să-o găsești pe Mary. Nu există absolut nici o informație care să indice unde ar putea fi. Singura noastră speranță este ca în scrisori să fi lăsat o ușă întredeschisă pentru mine spre lumea extraordinară pe care și-a creat-o. Este o lume secretă, de basme; și totuși, în același timp, pare adevărată. Sunt sigur că nu a împărtășit-o nici măcar tatălui sau prietenilor ei cei mai apropiati; de aceea cred că noi avem mai multe șanse să-o găsim decât oricine altcineva.

Ce-mi doresc eu să fac este să intri în lumea lui Mary și să mergi pe urmele pașilor lăsați de ea. La urma urmei, cine ar putea face asta mai bine decât sora ei geamănă?

Sigurele informații pe care le avem sunt trei nume pe care Mary le-a scris în scrisorile ei: „Zeynep“, „Socrate“, și numele unui palat. Doar aceste nume s-ar putea să nu fie de ajuns ca să dăm de ea. Dar, din păcate, doar atât avem.

Scrisorile lui Mary se află în scrinul vechi. Găsești cheia în cutia mea de bijuterii.

Diana, sper că tu și Mary vă veți regăsi în curând, la fel cum ați fost cândva împreună în mine.

Și când se va întâmpla asta scrie-mi, te rog...

Diana, draga mea, nu-i momentul să ne spunem adio. Nu va fi niciodată! Nu uita, voi fi întotdeauna cu tine! Și te iubesc foarte mult.

Mama

În sfârșit, mă gândesc că încep de asemenea să înțeleg ce înseamnă „să fii răspunzător pentru un trandafir“. Și ăsta este motivul pentru care plec.

La sfârșitul cărții, Exupéry ne îndeamnă să ne întrebăm:

„A mâncaț oaia trandafirul sau nu?“ Autorul spune că răspunsul la întrebarea asta schimbă totul.

Așa că mi-am pus și eu o întrebare asemănătoare: Roza mea mi-au furat-o Aljii sau nu?

Exupéry avea dreptate; acest răspuns schimbă totul. Dar știu că nici un adult n-o să înțeleagă vreodată de ce.

Plec deoarece răspunsul meu la întrebarea asta este „da“.

Plec ca să-mi recapăt trandafirul...

Mary

2

Diana despătușește scrisoarea de rămas-bun pe care Mary i-o scrisese tatălui ei. Era rândul ei să se prefacă în scrum.

17 martie

Dragă tată,

Trebue să plec azi de acasă.

Probabil te întrebi de ce...

Ieri, după mulți ani, am recitat *Micul prinț* al lui St. Exupéry. Cartea pare să se fi schimbat în întregime. Singurul lucru neschimbat este faptul că trandafirul e în continuare personajul meu preferat. Și, desigur, vulpoiul; deoarece el este cel care îl învăță pe micul prinț cum să devină răspunzător pentru trandafirul lui.

În sfârșit, mă gândesc că încep de asemenea să înțeleg ce înseamnă „să fii răspunzător pentru un trandafir“. Și ăsta este motivul pentru care plec.

La sfârșitul cărții, Exupéry ne îndeamnă să ne întrebăm: „A mâncaț oaia trandafirul sau nu?“ Autorul spune că răspunsul la întrebarea asta schimbă totul.

Așa că mi-am pus și eu o întrebare asemănătoare: Roza mea mi-au furat-o Aljii sau nu?

Exupéry avea dreptate; acest răspuns schimbă totul. Dar știu că nici un adult n-o să înțeleagă vreodată de ce.

Plec deoarece răspunsul meu la întrebarea asta este „da“.

Plec ca să-mi recapăt trandafirul...

Diana se întoarse din nou la sticlele ei.

– Spuneți-mi, sticlelor ! Spuneți-mi ce naiba înseamnă toate astea... Nu vi se pare totul cam nebunesc? Să pleci de acasă după ce ai citit o carte... Să dispari din cauza unei roze? Ce-i cu toate astea? Să-ți recapătă trandafirul, să fii răspunzător pentru un trandafir... Nu, nu, nu mă interesează să știu ce simbolizează trandafirul din *Micul Print*, nici ce înseamnă pentru fata aceea. Chiar nu-mi pasă deloc ! Vreau doar să știu de ce trebuie să plătesc eu din cauza unei fete pe care n-am văzut-o în viața mea, care a fugit de acasă și apoi a vrut să se omoare?

Tăcu, înfuriată că a cerut ajutorul sticlelor pe care ceva mai devreme le disprețuise așa de tare. Dar cine mai era de față? Numai sticlele o puteau asculta. Apoi murmură:

– Cât de adevărate erau cuvintele mamei ! A spus că Mary era unică... Bineînțeles că este unică ! Felul în care mi-a răpit-o pe mama a fost realmente unic. După o clipă de tăcere, Diana mototoli scrisoarea lui Mary și o aruncă în foc: Iartă-mă, mamă ! șopti ea, urmărind indiferentă cum ghemotocul de hârtie se transforma treptat în cenușă.

3

Speriată, Diana se trezi la auzul soneriei care, în ciuda sunetului melodios, răsună tăios ca un cuțit în capul ei săgetat de durere.

– Doamnă Lopez ! Doamnă Lopez ! Deschideți, vă rog !

Neprimind nici un răspuns, își aminti că era ziua liberă a doamnei Lopez. Se ținu de canapea și se săltă în picioare. Străduindu-se să stea dreaptă, se îndreptă spre ușă.

Văzu pe camera sistemului de securitate că musafirul nepoftit era Gabriel, curierul care îi livra regulat tot felul de pachete legate cu funde, flori sau alte cadouri.

Când deschise ușa, dădu de Gabriel, care ținea în brațe tot un pachet împodobit cu funde, al cărui capac îi ajungea aproape sub bărbie. Fața lui brună, salopetele maro și pălăria maronie se asortau perfect cu culoarea pachetului.

– Bună ziua, domnișoară ! salută Gabriel. Iar am un cadou pentru cea mai frumoasă fată din San Francisco. Știți cumva dacă locuiește aici?

– Nu-i cam devreme să livrezi colete, Gabriel ?

– Ei, înseamnă că-i adresa corectă. Dar poate nu-i momentul potrivit ?

– Cât e ceasul ?

– E deja prânzul !

– E așa de târziu ?